

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 345/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Michalom Ferčákom, advokátom, Bernolákova 1652/29, Topoľčany, proti uzneseniam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 6/2019 z 23. júna 2020 a sp. zn. 1 TdoV 12/2021 z 31. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 49 a podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecného súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia, ich zrušenia a vrátenia vecí všeobecnému súdu na nové konanie. Takisto ústavný súd žiada o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ po tom, čo boli v jeho trestnej veci dva predchádzajúce rozsudky Špecializovaného trestného súdu zrušené nadriadeným súdom, bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4 T 27/2015 zo 16. mája 2019 uznaný vinným zo spáchania trestného činu machinácii pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 ods. 1 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní šiestich mesiacov. Odvolanie, ktorým sťažovateľ napadal uvedený rozsudok Špecializovaného trestného súdu, bolo podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn.

2 To 6/2019 z 23. júna 2020 (ďalej len „odvolacie rozhodnutie“). Uplatnené dovolanie sťažovateľa najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 TdoV 12/2021 z 31. mája 2022 (ďalej len „dovolacie rozhodnutie“) podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ argumentuje, že ako dovolacie dôvody uplatnil v podanom dovolaní dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a) a i) Trestného poriadku. Objasňuje, že v priebehu konania pred všeobecnými súdmi opakovane namietal, že Špecializovaný trestný súd nebol ako súd prvého stupňa na prejednanie jeho vecí príslušný a že vo vzťahu k jeho osobe bola prokurátorom pôvodne podaná obžaloba pre trestný čin machinácii pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 ods. 1 a ods. 2 písm. e) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. i) Trestného zákona, pričom podľa § 14 písm. b) Trestného poriadku sa pôsobnosť Špecializovaného trestného súdu vzťahuje na trestný čin machinácii pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate podľa § 266 ods. 3 Trestného zákona a pôsobnosť Špecializovaného trestného súdu v jeho trestnej veci mohla byť daná iba s odkazom na § 14 písm. m) Trestného poriadku [správne ide o § 14 písm. n) Trestného poriadku, kde podľa § 14 písm. n) Trestného poriadku sa pôsobnosť Špecializovaného trestného súdu vzťahuje aj na trestné činy súvisiace s trestnými činmi uvedenými v písmenách a) až l) alebo m), ak sú splnené podmienky na spoločné konanie, pozn.]. Sťažovateľ je toho názoru, že v jeho prípade podmienky na spoločné konanie splnené neboli, pričom argumentuje, že prokurátor podal obžalobu, ktorej predmetom boli dva samostatné skutky, kde jeden skutok sa týkal dvoch verejných obstarávaní na stavebný dozor (v prípade sťažovateľa a jeho spoluobžalovaného) a druhý skutok sa týkal výberu externého dodávateľa pre výber zhotoviteľa stavby administratívnej budovy Nitrianskeho samosprávneho kraja (v prípade dvoch odlišných spoluobžalovaných). Podľa jeho názoru bolo z obsahu obžaloby zrejmé, že išlo o samostatné verejné obstarávania a posudzované skutky tak neboli medzi osobami obžalovaných personálne ani skutkovo prepojené. Objasňuje, že sa nestotožňuje s dovolacou argumentáciou najvyššieho súdu a uvádza, že sa podľa neho dovolací súd s ním uplatnenými dovolacími námietkami zrozumiteľne a náležite nevysporiadal a rozhodnutia, na ktorých v dovolacom rozhodnutí odkázal, nie sú podľa sťažovateľa na jeho prípad priliehavé.

4. Sťažovateľ ďalej uvádza, že v podanom dovolaní namietal aj nenaplnenie obligatórných znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu. V nadväznosti na to vysvetľuje, že súčasťou objektívnej stránky dotknutej skutkovej podstaty je aj úmysel spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému prospech, ktorý znak nebol podľa sťažovateľa v dotknutom trestnom konaní ako súčasť skutkových zistení explicitne, jasne a zrozumiteľne vyjadrený v skutkovej vete výroku rozsudku. Podľa neho totiž v skutkovej vete absentuje konkretizácia okolností, komu a akú škodu mal svojim konaním spôsobiť, resp. komu a aký prospech mal zadovážiť. Zastáva názor, že absencia obligatórneho znaku dotknutej skutkovej podstaty v časti jej objektívnej stránky súvisela aj s tým, že mu v zmysle odsudzujúceho rozsudku je kladené za vinu, že verejné obstarávania na stavebný dozor mali byť len fiktívne a z povahy veci je v takomto prípade podľa neho vylúčené, aby mal niektorý zo sťažiteľov dojednanú prednosť alebo výhodnejšie podmienky

na úkor iných súťažiteľov (tak ako to predpokladá znenie skutkovej podstaty). Podľa sťažovateľa totiž súťažiteľom nie je potenciálny účastník verejného obstarávania, ale výlučne súťažiteľ, ktorý predložil ponuku spĺňajúcu podmienky vyhláseného verejného obstarávania. Sťažovateľ formuluje tvrdenie, že táto jeho argumentácia nebola zo strany najvyššieho súdu zodpovedaná.

5. Sťažovateľ v závere zdôrazňuje, že podľa jeho mienky mali v dovolaní formulované námietky relevantný charakter, napriek uvedenej skutočnosti však na nich nedostal v dovolacom rozhodnutí preskúmateľnú, jasnú a zrozumiteľnú odpoveď, v čom vidí porušenie všetkých svojich označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou argumentácie ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že jeho relevantné námietky formulované v podanom dovolaní, neboli v rámci prieskumu podaného dovolania najvyšším súdom náležite zodpovedané. Išlo pritom podľa vyjadrenia sťažovateľa o námietku primárnej nepríslušnosti konajúceho Špecializovaného trestného súdu ako súdu prvostupňového a tiež o námietku absencie špecifikovaných obligatórnych znakov príslušnej skutkovej podstaty vyšetrovaného trestného činu.

III.1. K namietanému porušeniu práv odvolacím rozhodnutím najvyššieho súdu

7. Pokiaľ ide o časť ústavnej sťažnosti týkajúcej sa namietaného odvolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu, ústavný súd musí konštatovať, že aj keď sťažovateľ do petitu ústavnej sťažnosti zahrnul i dotknuté odvolacie rozhodnutie najvyššieho súdu (ktorým v zmysle petitu ústavnej sťažnosti malo dôjsť k porušeniu sťažovateľom vymedzených práv), v argumentačnom rámci ústavnej sťažnosti sa sťažovateľ sústreďuje výlučne na dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu, kde analyzuje jeho obsah a prednáša polemiku, ktorou sa snaží zdôvodniť opodstatnenosť v ústavnej sťažnosti formulovaných námietok. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane uviedol, že je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo čo najpresnejší opis skutkového stavu a najmä logickú právnu argumentáciu, na základe ktorej možno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom, resp. rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a porušením v ústavnej sťažnosti označených práv garantovaných ústavou, resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, ktorého vyslovenia sa sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti domáha (IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 574/2018, II. ÚS 346/2021, II. ÚS 443/2021). Zdôrazňuje, že nedostatok zákonom predpísanej náležitosti, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Túto úlohu plní práve inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, III. ÚS 440/2015). Ústavná sťažnosť sťažovateľa, pokiaľ ide o časť týkajúcu sa namietaného odvolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu, neobsahuje podstatnú náležitosť požadovanú § 123 ods. 1 písm. d) zákona

č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) – konkrétne skutkové a právne dôvody, preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v označenej časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí. Nad rámec ústavný súd dodáva, že aj v prípade splnenia tejto zákonnej podmienky by bolo výsledkom posúdenia odmietnutie ústavnej sťažnosti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie v zmysle § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv dovolacím rozhodnutím najvyššieho súdu

8. Pokiaľ ide o dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu, úlohou ústavného súdu bolo posúdenie otázky, či je právny záver najvyššieho súdu o nesplnení dovolacích dôvodov v kontexte sťažovateľom ponúknutej argumentácie, ktorú súčasne prezentuje aj v ústavnej sťažnosti, primerane odôvodnený a či interpretácia právnej úpravy aplikovanej najvyšším súdom v sťažovateľovom prípade neodporuje jej podstate a zmyslu.

9. Najvyšší súd v odôvodnení namietaného dovolacieho rozhodnutia vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa subsumovanej pod § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (vo veci rozhodol nepríslušný súd) v kontexte sťažovateľovho prípadu v úvode zdôraznil, že námietka o nepríslušnosti súdu podľa citovaného ustanovenia Trestného poriadku sa musí vždy vzťahovať na jeho konečné rozhodnutie a v rámci tohto dovolacieho dôvodu preto nemožno úspešne namietat', že súd mal po podaní obžaloby vec postúpiť z dôvodu nedostatočných skutkových zistení pre prokurátorom použitú kvalifikáciu (tak ako sa nazdáva sťažovateľ, pozn.). Ďalej citoval relevantnú právnu úpravu, a to § 18 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého „O všetkých trestných činoch toho istého obvineného a proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy spolu súvisia, sa môže vykonať spoločné konanie, ak to zrejme nebude brániť ukončeniu veci v primeranej lehote“, a § 19 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého „Spoločné konanie vykonáva okresný súd podľa § 16 ods. 1, ak je príslušný vykonávať konanie aspoň o jednom z trestných činov podľa § 16 ods. 1. Ak však čo len jeden z trestných činov patrí do pôsobnosti Špecializovaného trestného súdu, spoločné konanie vykonáva Špecializovaný trestný súd.“. Najvyšší súd vysvetlil, že v sťažovateľovom prípade bola podaná obžaloba na štyroch obvinených, medzi ktorými bol aj sťažovateľ, pričom v zmysle obžaloby sa mali síce títo štyria obvinení dopustiť stíhanej trestnej činnosti machinácií pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe v diferencovaných skutkových podstatách /sťažovateľ podľa § 266 ods. 1 a ods. 2 písm. e) Trestného poriadku/, avšak ako členovia organizovanej skupiny (objektívna súvislosť ako predpoklad na spoločné konanie, pozn.), a teda príslušnosť Špecializovaného trestného súdu vo vzťahu k všetkým štyrom obvineným opodstatňovali § 14 písm. b) a n) Trestného poriadku. V tomto duchu aj Špecializovaný trestný súd reagoval na námietky o svojej nepríslušnosti vznesené (aj sťažovateľom) na hlavnom pojednávaní. Najvyšší súd pokračoval a uviedol, že k spochybneniu označeného predpokladu na vykonanie spoločného konania, teda k spochybneniu okolnosti spáchania trestnej činnosti organizovanou skupinou došlo až následnými rozhodnutiami, a to na základe právneho názoru vysloveného odvolacím súdom, avšak Špecializovaný trestný súd aplikoval na vzniknutú situáciu ustanovenia § 280 ods. 1 Trestného poriadku („Ak zistí súd v žalovanom skutku trestný čin, na ktorého

prejednanie nie je príslušný, postúpi vec príslušnému súdu. Je však povinný rozhodnúť vec sám, ak ide iba o miestnu nepríslušnosť a obžalovaný ju nenamietal; rovnako je povinný sám vec rozhodnúť, ak by mala byť vec postúpená súdu toho istého druhu, avšak nižšieho stupňa, alebo ak by mala byť vec postúpená z okresného súdu podľa § 16 ods. 1 na iný okresný súd.“) a aj s odkazom na špecifikovanú judikatúru najvyššieho súdu (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 11/2016 z 23. januára 2018). Najvyšší súd pre objasnenie veci v duchu označenej judikatúry interpretoval dotknutú časť citovaného § 280 ods. 1 Trestného poriadku a vysvetlil, že je potrebné časť vety za bodkočiarkou („ak by mala byť vec postúpená z okresného súdu podľa § 16 ods. 1 na iný okresný súd“) interpretovať extenzívne, a to tak, že súd na vyššej kompetenčnej úrovni, akým je aj Špecializovaný trestný súd (s vyššou pôsobnosťou, vecnou príslušnosťou), za daných okolností, aké nastali aj v prípade sťažovateľa, keď v rámci prerokovania veci na hlavnom pojednávaní zistil svoju nepríslušnosť, nepostupuje vec súdu na nižšej kompetenčnej úrovni a rozhodne vo veci sám. Najvyšší súd tak uzavrel, že zmena posúdenia konania obvinených ako konania už nie formou organizovanej skupiny, ale spolupáchateľstvom, nemala žiaden vplyv na príslušnosť Špecializovaného trestného súdu v prejednávanej veci, a preto námietky sťažovateľa v tomto smere dovolací dôvod plynúci z § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zjavne nespĺňajú.

10. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa subsumovanej pod § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť) najvyšší súd vysvetlil, že slovné spojenie „v úmysle (páchateľa) zadovážiť inému prospech“ použité v skutkovej podstate dotknutého trestného činu a súčasne relevantné v posudzovanej veci sťažovateľa, vyjadruje motív ako jeden zo znakov subjektívnej stránky uvedeného trestného činu popri implicitne vyžadovanom úmyselnom zavinení, pričom základná skutková podstata trestného činu machinácií pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 ods. 1 Trestného zákona nevyžaduje následok v podobe spôsobenia škody či zadováženia prospechu (ktoré predstavujú okolnosti majúce význam pre naplnenie kvalifikovaných skutkových podstát; čo nebol prípad sťažovateľa, pozn.). Podľa neho motív ako vnútorný podnet, ktorý viedol páchatel'a k rozhodnutiu spáchať trestný čin, si nemožno zamieňať s následkom vrátane eventuálnej potreby zistenia výšky prospechu a nevyhnutnosťou jeho zavinenia. Zdôraznil tak, že z hľadiska existencie motívu postačí úmysel páchatel'a preukázateľne smerovať k zadováženiu prospechu, bez potreby jeho peňažného vyčíslenia. Podľa jeho názoru motív v prípade sťažovateľa spoločným konaním zadovážiť prospech vybraným obchodným spoločnostiam vyplýva zo spoločného konania obvinených, ktoré smerovalo a vyústilo k podpisu odplatných zmlúv medzi špecifikovaným subjektom ako mandantom a protežovanými špecifikovanými obchodnými spoločnosťami ako mandatármi. Ďalej pokračoval v interpretácii znakov skutkovej podstaty dotknutého trestného činu a k otázke jej objektívnej stránky uviedol, že spočíva v alternatívnom konaní páchatel'a, kde sťažovateľ s ďalším spoluobvineným zo špecifikovaných alternatív boli uznaní vinnými, že spoločným pokračujúcim konaním v súvislosti s verejným obstarávaním v úmysle zadovážiť inému prospech konali v rozpore so všeobecným právnym predpisom o verejnom obstarávaní a zároveň dojednali niektorému zo súťažiteľov prednosť a výhodnejšie podmienky na úkor iných súťažiteľov. V nadväznosti na to najvyšší súd konkretizoval ustanovenia citovaného právneho prepisu a v ňom obsiahnuté princípy,

ktoré sa pri realizácii verejného obstarávania musia dodržiavať. Odkazom na relevantnú judikatúru (uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 5 Tdo 592/2020 z 25. júna 2020) zdôraznil, že najzávažnejším spôsobom nedovolaného konania (zvýhodňovania súťažiteľa) rozporného s citovanými princípmi je prípad, keď v dôsledku porušenia zákona pri verejnom obstarávaní k súťaži medzi dvoma či viacerými subjektmi fakticky vôbec nedôjde, čo bol prípad sťažovateľa, keďže v prípade skutku, pre ktorého spáchanie bol uznaný vinným, došlo vlastne k fingovaniu celého procesu verejného obstarávania, pri ktorom konaní boli už na začiatku verejné zákazky dopredu určené pre konkrétne dve špecifikované spoločnosti.

11. Po oboznámení sa s dôvodmi dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovi bol prostredníctvom náležitej a logickej argumentácie v súlade so základným účelom dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku slúžiaceho výhradne (okrem dovolania uplatneného ministrom spravodlivosti) na korekciu väd právneho charakteru, a nie na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa vysvetlený právny záver o odmietnutí jeho dovolania pre nenaplnenie dovolacích dôvodov.

12. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu v prvom rade sťažovateľovi zrozumiteľne vysvetlil neopodstatnenosť jeho námietok o nepríslušnosti konajúceho Špecializovaného trestného súdu. Na tomto mieste ústavný súd konštatuje, že je argumentácia najvyššieho súdu týkajúca sa označenej námietky jasná a logická, pričom interpretácia relevantnej právnej úpravy, prostredníctvom ktorej bolo sťažovateľovi objasnené, že príslušnosť Špecializovaného trestného súdu nie je prostredníctvom jeho námietok spochybniteľná, nijako neodporuje účelu a zmyslu predmetnej právnej úpravy. Zároveň uvádza, že sa nestotožňuje s tvrdením sťažovateľa o nepriliehavosti najvyšším súdom prezentovaného rozhodnutia (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 11/2016 z 23. januára 2018) na situáciu sťažovateľa v jeho trestnej veci v otázke príslušnosti konajúceho súdu. Len v stručnosti poukazuje na to, že odôvodnenie dotknutého rozhodnutia prezentuje analogickú situáciu, akou je situácia sťažovateľa, a tiež prezentuje interpretáciu právnej úpravy (platnej za účinnosti predchádzajúceho trestno-procesného kódexu) takúto situáciu regulujúcu. Citované ustanovenia § 280 ods. 1 Trestného poriadku upravujú stav, ktorý sa vyskytol aj v sťažovateľovej trestnej veci, keď v štádiu hlavného pojednávania (na základe právneho názoru odvolacieho súdu) boli korigované skutkové zistenia týkajúce sa otázky spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti organizovanou skupinou a konanie obvinených bolo kvalifikované iba ako spolupáchateľstvo, v dôsledku čoho zanikol znak objektívnej súvislosti ako podmienka na spoločné konanie zakladajúce v trestnej veci sťažovateľa príslušnosť Špecializovaného trestného súdu. V zmysle citovaných ustanovení však bol Špecializovaný trestný súd i napriek zisteniu nepríslušnosti povinný vec sťažovateľa prejednať, a to vzhľadom na svoju vyššiu kompetenčnú úroveň, a nepostúpiť ju súdu na nižšej kompetenčnej úrovni, čo aj urobil.

13. Podľa názoru ústavného súdu bolo sťažovateľovi náležite a logicky vysvetlené aj to, že v jeho prípade nebol naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Ústavný súd je totiž toho názoru, že zo strany najvyššieho súdu bola sťažovateľovi poskytnutá logická a zrozumiteľná odpoveď týkajúca sa jeho námietky o nenaplnení znakov dotknutej skutkovej podstaty trestného činu, a teda otázky správnosti právneho posúdenia zisteného skutku.

Najvyšší súd jasne sťažovateľovi vysvetlil, že predpokladom naplnenia znakov základnej skutkovej podstaty trestného činu machinácií pri verejnej súťaži a verejnej dražbe v jeho prípade nebolo spôsobenie konkrétnej škody, a preto postačovalo preukázanie motívu zabezpečiť nejakému súťažiteľovi prospech (motív bol jasne prezentovaný konaním sťažovateľa smerujúcim k zvýhodneniu konkretizovaných spoločností), a teda nebolo potrebné formulovať, resp. konkretizovať spôsobenú škodu prostredníctvom jej peňažného vyčíslenia. Rovnako jasne bolo podľa ústavného súdu najvyšším súdom popísané konanie sťažovateľa vyjadrujúce objektívnu stránku dotknutej skutkovej podstaty, ktoré spočívalo v porušení zákonom vymedzených princípov regulárneho verejného obstarávania vyjadreného fingovaním procesu, a teda v konečnom dôsledku zvýhodnením špecifikovaných konkrétnych subjektov.

14. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia namietaného dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa teda dospel k záveru, že dovolací súd ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval na dovolacie námietky sťažovateľa a primeraným spôsobom zodpovedal všetky relevantné právne otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a preto rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Výklad právnych noriem realizovaný najvyšším súdom nevykazuje znaky arbitrárnosti alebo jeho nezlučiteľnosti s právami zaručenými ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti namietaného dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Ústavný súd navyše poukazuje na právny názor ustálený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

15. S prihliadnutím na uvedené čiastkové závery ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti dovolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu